

Vragen waarop geen antwoord kwam

-

Als we de vier evangeliën lezen, zien we op ieder bladzijde de Heer vragen stellen aan mensen die Hij tegenkomt. Het is opvallend dat er op een aantal vragen geen antwoord komt. Waarom dit zo is, is niet zo moeilijk te begrijpen, want Zijn woorden en vragen zijn: *'levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en het dringt door tot verdeling van ziel en geest, zowel van gewrichten als van merg, en oordeelt de gedachten en overleggingen van het hart'* (Hebr. 4:12). Dit zwaard raakt de gevoelige plekken: het geweten en het hart. Dit wapen is niet af te weren. Het zorgt ervoor dat men met de mond vol tanden staat.

Die vragen in de vier evangeliën worden voor het grootste deel ook tot ons gericht. Een paar voorbeelden:

'Hebt u nog geen geloof?'

Markus 4:40

Het is aan het eind van de dag. In de loop van de dag heeft de Heer veel dingen aan Zijn discipelen onderwezen en hun gezegd: *'U is de verborgenheid van het koninkrijk van God gegeven'* (11). Zij hebben een dag met Hem doorgebracht. De avond van die dag is gekomen en zij hebben de Heer meegenomen in het schip. Ze zijn daar samen met Hem. Wij zijn ook aan het eind van de dag gekomen, of aan

het eind van een met Hem doorgebrachte periode in ons leven. Wij hebben net zoals de discipelen het voorrecht gehad om Zijn stem te horen. Door het Woord ter hand te nemen hebben we daar veel dingen uit geleerd (2). Net als de discipelen hebben wij Hem ook met ons mee kunnen nemen, *'zoals Hij was'* (36). Hem alleen, zonder religieuze vormen en veranderingen.

Er moet nog een korte afstand afgelegd worden om de overkant te bereiken, maar ze kunnen er zeker van zijn dat ze aankomen. De Heer zegt tegen hen: *'Laten wij oversteken naar de overkant!'*. Dat woord geeft hun de zekerheid dat ze daar met Hem aan zullen komen. Wij weten dat Hij met ons zal blijven totdat we in de goede haven aankomen. Dat geeft ons de zekerheid dat we geen schipbreuk zullen lijden. Zouden we met zo'n Passagier ten onder kunnen gaan?

Als de dag vermoeiend is geweest, kan de avond kalm zijn. We varen op een rustige zee en in de verte zien we de lichten van de overkant. Er wordt makkelijk vergeten dat er een wind op kan steken en deze komt plotseling! Wij vertrouwen in geloof, wij roemen er zelfs in, misschien niet openlijk, maar vaak wel stilletjes binnen in ons. Wij vertrouwen op de sterkte van de boot, op de rust van de zee, op onze bekwaamheid om te varen en zeker ook op de bescherming van de Heer, zolang alles maar goed gaat.....

En dan komt er plotseling een storm. Onverwacht. Alles waar we ons vertrouwen op hebben gesteld, stort ineens: gezondheid, huis, familie, vrienden, persoonlijke bekwaamheden enz. De zee is onstuimig en de boot maakt water. Wij zien geen hand meer voor ogen. Wij weten niet meer tot wie we ons kunnen richten en Hij, op wie onze hoop gevestigd is dat Hij gevaren kan afwenden, slaapt. Ziet Hij onze wanhopige toestand niet? Is Hij onverschillig? Zal Hij ons laten omkomen?.... Waar is ons geloof?

Maar voordat Hij deze vraag stelt die hun geweten zal raken, is Hij al bewogen over hun nood. Hij laat ze niet wachten op de bevrijding. *'Maar toen zij in hun benauwdheid tot de HEERE riepen, leidde Hij hen uit hun angsten. Hij brengt de storm tot stilte, zodat hun golven zwijgen. Dan zijn zij verblijd, omdat de wateren gestild zijn en Hij hen naar de haven van hun wens leidde'* (Ps. 107:28-30). De les komt later, maar eerst gaat Hij hen, die bang zijn, gerust stellen en het dreigende gevaar afwenden. Voordat Hij hen vermaant, bestraft Hij de wind en de zee. Voordat Hij de vraag stelt, spreekt Hij het machtige woord dat de tegenstander ontwapent en deze keer is het niet een vraag, maar een bevel: *'Zwijg, wees stil!'*

Dit is precies de manier waarop de Heer handelt. Hij handelt in liefde ten opzichte van ons. Hij antwoordt eerst op het gebed, zelfs als het ongepast is, zelfs als het

weinig geloof laat zien. Eerst stelt Hij gerust, daarna – en hebben wij niet vaak dezelfde ervaring gehad? – komt de vraag: *‘Hebt u nog geen geloof?’*.

‘Wat hebt u onderweg overlegd?’

Markus 9:33

De Heer begint aan deze laatste reis, die Hem naar Jeruzalem brengt. De dagen van Zijn opnemng worden vervuld. Het lijden, de tranen, de dood en het verlaten zijn strekken zich voor Hem uit.

‘Hij leerde zijn discipelen en zei tot hen: De Zoon des mensen wordt overgeleverd in handen van mensen en zij zullen Hem doden; en na gedood te zijn zal Hij na drie dagen opstaan’ (31). Hij bereidt zich er op voor Zijn leven te geven voor het heil van de wereld, het heil van deze discipelen, die Hem volgen. Zijn hart is vol liefde voor hen. Waarmee houden zij zich bezig onderweg? *‘Wat hebt u onderweg overlegd? Zij zwegen echter, want onderweg hadden zij er onder elkaar woorden overgehad wie de grootste was’*. Deze onverschilligheid en deze trots van hun hart verrast ons, we kunnen er zelfs boos en verontwaardigd om worden. Want als ze ruzie hebben gehad over wie de grootste is, dan is ieder er voor zichzelf van overtuigd dat hij het zelf is. Zij hebben ongetwijfeld altijd nog de hoop dat hun Meester, die zij liefhebben, het koninkrijk op aarde zal vestigen. Zij zullen dan de metgezellen van de Koning zijn en willen graag de eerste plaats in Zijn hofhouding innemen.

Hoe is het mogelijk, dat zulke gedachten hen op zo’n ogenblik bezig houden? Maar als we naar de vraag van de Heer kijken alsof Hij hem ons persoonlijk stelt, zullen ook wij, net als de discipelen, zwijgen. Waar maken we ons in werkelijkheid echt druk over? Zelfs als we uit de eredienst komen, uit de tegenwoordigheid van de Heer in ons midden. Als we naar buiten komen vanuit die ernstige ogenblikken, waar Hij ons Zijn doorboorde handen en zijde heeft laten zien, net als aan de discipelen. Waar wij iets hebben ervaren van de gemeenschap met Zijn lijden. Zijn onze gedachten dan verhevener dan die van de discipelen? Waarmee zijn we bezig op weg naar huis, met Hem of met onszelf, de broeders en zusters of onze omstandigheden? Wat vergeten we Hem snel nietwaar? Hem, van wie wij even tevoren de dood hebben verkondigd. Hem, die tot ons heeft gezegd: *‘Doet dit tot mijn gedachtenis’*. We hebben het wel gedaan tot Zijn gedachtenis, maar hoelang hebben wij die zegen kunnen vasthouden? Onszelf terzijde gesteld om Hem alle plaats te geven in ons leven? Een heel uur, een dag, een week?

Net zoals de discipelen zijn wij op weg achter de Meester aan. Niet om naar Jeruzalem te gaan, maar naar het Vaderhuis. En het Woord zegt ons waarmee onze gedachten zich moeten bezighouden op deze korte weg: *‘Overigens, broeders, al wat waar, al wat eerzaam, al wat rechtvaardig, al wat rein, al wat beminnelijk, al wat welluidend is, als er enige deugd en als er enige lof is, bedenkt dat’*¹. Laten deze dingen onze gedachten bezig houden. Al deze dingen worden samengevat in één Persoon, de Christus. Is Hij dat werkelijk voor een ieder van ons? *‘Wat hebt u onderweg overlegd?’*

‘Waarom valt u haar lastig?’

Markus 14:6

In de ogen van mensen is de daad van deze vrouw een dwaasheid. Dwaasheid om een albasten fles te breken, dwaasheid om zuivere nardus van grote waarde uit te gieten over het hoofd van de Heer. Het lijkt nutteloos en dwaas om voor één persoon de vrucht van de arbeid, van misschien wel een jaar, te verspillen. Zo spreekt de menselijke wijsheid, die niet tot kennis van God is gekomen (1Kor. 1:21) en die geen kennis en ontzag heeft voor Zijn heiligheid en geen idee heeft wat aanbidding is.

Menselijke wijsheid, die er niet tegenop ziet om deze nederige vrouw te minachten, die door deze daad de liefde laat zien die in haar hart is. De mensen missen vrees en liefde voor de Heer. Zij hebben geen liefde voor deze vrouw en dat is allemaal verborgen onder de dekmantel van een zogenaamde wijsheid en schijnheilig medeleven met de armen.

Laten we ervoor oppassen dat we de vreugde van onze broeders en zusters, die misschien veel dieper dan wij, de vreugde genieten van de gemeenschap met de Heer en van de aanbidding, niet bederven. We zijn zo makkelijk geneigd de bedoelingen van anderen te bekritisieren. Dat verheft ons misschien in de ogen van hen die naar ons luisteren. Maar de kritiek van Hem, die harten en nieren proeft, stelt ons deze vraag: *‘Waarom valt u haar lastig?’*. En dan staan we met onze mond vol tanden.

---

¹ Fil. 4:8

‘Heb je Mij niet gekend, Filippus?’

Johannes 14:9

Meer dan drie jaar zijn voorbijgegaan sinds de Heer aan het begin van Zijn dienst Filippus heeft gevonden. Filippus heeft Hem beleden als Diegene *‘van Wie Mozes in de wet geschreven heeft, en de profeten’*². Filippus heeft Hem toen erkend als de Zoon van Jozef. Maar hij is sinds die dag, hoewel hij Jezus volgt, niet gegroeid in de kennis van Hem die hij toebehoort. Hij heeft toch de belijdenis van Petrus gehoord: *‘U bent de Zoon van God’*. Hij heeft Zijn werken gezien en toch zijn zijn ogen verblind. *‘Heb je Mij niet gekend, Filippus?’*.

Welke vooruitgang hebben wij geboekt in de kennis van Hem, gedurende al de jaren na onze bekering? Want elke dag, dat wij niets van de Heer hebben geleerd, is een verloren dag. Hoeveel verloren dagen hebben wij al achter de rug, sinds wij het voorrecht hebben met Hem te wandelen! Waarmee zijn we vandaag bezig geweest? En het afgelopen jaar? Misschien met dingen die op zichzelf niet verkeerd zijn; ons werk, ons gezin. Maar deze dingen worden verkeerd, als zij in ons hart de plaats gaan innemen die de Heer moet innemen. Dan verhinderen ze dat we groeien in de kennis van Christus! De enige kennis die niet hoogmoedig maakt omdat het de kennis is van Hem, die zich zo diep vernederd heeft. De voortreffelijke kennis, die maakt dat voor Paulus alle andere dingen vuilnis zijn (Fil. 3:8). *‘De kennis van God en van Jezus, onze Heer’* (2Petr. 1:2). Door deze kennis worden wij *‘naar hetzelfde beeld veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Heer, de Geest’* (2Kor. 3:18). Kennen wij Hem zo? Of moet dit woord van een oneindige droefheid, ook tot ons gericht worden: *‘Heb je Mij niet gekend, Filippus?’*. En kunnen wij er geen antwoord op geven.

‘Waar zijn echter de negen?’

Lukas 17:17

Tien melaatsen zijn door de Heer genezen, één Samaritaan en negen Israëlieten. Alleen de Samaritaan is teruggekomen om Jezus te bedanken. Hij heeft zich aan Zijn voeten geworpen, terwijl Hij Hem verheerlijkt. Op dat ogenblik horen we de

---

² Joh. 1:46

aangrijpende vraag van de Heer: *'Zijn niet de tien gereinigd? Waar zijn echter de negen?'*.

Dezelfde vraag wordt automatisch ook aan ons gesteld als wij vergaderd zijn voor de eredienst. Velen zijn gewassen door de Heiland, van melaatsheid, van de zonde en hebben vergeving van zonde en heil gekregen. Waar zijn die allemaal op zondagmorgen? Op de plaats waar de Heer in het midden is van hen die vergaderd zijn in Zijn Naam? Of in een andere dienst? Velen zeggen dat zij ook thuis kunnen danken en dat dit voldoende is. Maar dan moet men zich wel afvragen, of dat wel overeenkomt met wat de genezen melaatse heeft gedaan: *'met luider stem'* (15). Met luider stem is een openbaar getuigenis van openlijke dankbaarheid. Dit kunnen gelovigen doen door de *'de dood van de Heer te verkondigen'*. Misschien zijn de negen de Heer die hun genezen heeft in hun hart wel dankbaar geweest. Toch is hun plaats, net zoals voor de tiende, aan de voeten van Jezus. Maar die plekken blijven leeg. Daar zoekt Hij ze en vindt ze niet.

Hij wil de zijnen om Zich heen. Dat is de plaats voor allen, die Hij door Zijn bloed gekocht heeft. Hoe weinigen nemen die plaats maar in! Maar laten we niet denken, dat als we daar bij de eredienst aanwezig zijn, we nu dezelfde plaats hebben ingenomen als de tiende man. Want niet de lichamelijke aanwezigheid bij de eredienst is belangrijk, maar daarbij geestelijke betrokken zijn. Niet de monden tellen maar de harten. Daarmee kunnen we Hem onze dankbaarheid tonen.

Als de tiende melaatse een Samaritaan is, dan zijn de andere negen dus Joden. Wij kunnen er een heel eenvoudige toepassing op maken. Namelijk op hen, die kinderen van gelovige ouders zijn, en daarmee een grotere verantwoordelijkheid hebben. De kinderen van gelovigen, die vanaf toen ze klein waren, de Heer hebben leren kennen en de waarheden hebben gehoord over de eredienst, en die nog niet op Zijn uitnodiging hebben geantwoord. Slaat het niet in de eerste plaats op hen dat de Heer zegt: *'Waar zijn echter de negen?'*.

Waarom slaapt u?

Lukas 22:46

Zijn uur is gekomen. In Gethsemané heeft Hij de beker van Gods toorn tegen de zonde aangenomen en nu gaat Hij naar Golgotha. Hij moet daar de beker drinken, zonder er iets in over te laten voor ons. Hij heeft de angst van deze strijd doorgemaakt. Helemaal alleen strijdend waarbij Zijn zweet als grote druppels bloed is geworden die op de aarde vielen. Een engel is Hem komen versterken. Deze

ernstige dingen zijn ons zo bekend, dat wij er misschien onverschillig mee omgaan. Maar ze moeten ons hart raken, iedere keer als wij ze lezen. Telkens opnieuw. Slapen wij ook misschien?

Natuurlijk is het voor de discipelen op geen enkele manier mogelijk deel te hebben aan het lijden van Gethsemané. De Heer staat alleen tegenover de sterke vijand. Hij zoekt geen hulp om met Hem te strijden, maar Hij wacht op *'troosters, maar Hij heeft ze niet gevonden'* (Ps. 69:21). Zij die met Hem hadden kunnen waken, zijn ingeslapen van droefheid. Zij zijn niet in staat de ernst en het gevaar te begrijpen waaraan zij zijn blootgesteld als hun Meester, in gemeenschap met Zijn Vader, door de angsten van de dood gaat. De Heer zegt tegen hen: *'Bidt, opdat u niet in verzoeking komt'*. Hij denkt altijd aan hen en maakt hen geen enkel verwijt. Hij zegt eenvoudig: *'Waarom slaapt u?'* Zij hadden moeten waken voor zichzelf. Als Judas later komt, met de menigte om Hem gevangen te nemen, is de Heer er klaar voor. Petrus, die geslapen heeft, is dat niet. Hij laat zich door zijn eigen natuur en karakter meeslepen en slaat met het zwaard.

Romeinen 13:11 zegt: *'En dit te meer omdat wij de tijd kennen, dat het uur voor u al daar is om uit de slaap te ontwaken; want de behoudenis is ons nu nader dan toen wij tot geloof kwamen'*. Het was toen al het uur voor de apostel, is het nu niet nog meer het uur voor ons om te waken? Zodat wij er klaar voor zijn als de verzoeking komt. Laten de moeilijkheden, de droefheid en de redenen tot droefheid - over het huidige verval van de Gemeente bijvoorbeeld - voor ons geen excuus zijn om in te slapen. En laten we ook niet door de omstandigheden onverschillig worden. En als we dan toch ingeslapen zijn, laten we dan naar Hem luisteren, Die ons zachtmoedig en met liefde, indringend zegt: *'Waarom slaapt u? Staat op en bidt, opdat u niet in verzoeking komt'*.

Vriend, waarvoor ben je hier?

Deze vraag richt de Heer tot Judas, die met een grote menigte met zwaarden en stokken is gekomen om Hem te grijpen. Hopelijk bent u niet bent in de situatie van Judas. Dat wil zeggen, in het verborgen in opstand tegen de Heer. Judas is immers in de nacht gekomen? Zie dan nu de ernst van de vraag in. De vraag wordt nu nog tot hem gericht met: vriend. Maar eenmaal zal de Vriend, die dan Rechter is, moeten antwoorden: *'Waarvoor ben je hier?'* (Matth. 26:50).

Slot

Er zijn veel meer vragen door de Heer gesteld waarop door de mensen geen antwoord gegeven is.

Tot besluit zou ik alleen deze ernstige vraag nog willen noemen, die niet tot mensen, maar aan God gesteld wordt door de Heiland aan het kruis. Die is toen zonder antwoord gebleven: *'Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten?'*.

Elk van ons moet daarop antwoorden met heilige eerbied en met aanbidding: 'Heer, dat was voor mij!'

Bron: Le Messenger Evangélique 1961-29; Titel: Question sans réponse

